Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1885. 35te Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Salt Lake City den 23de November 1884.

Det er meget interessant at høre Vidnesbyrdet af de Ældster, som have været paa Missioner og ere komne tilbage ligesom disse Brødre, som have talet i denne Eftermiddag, og for mig er dette især Tilfældet med unge Mænd lig Broder Leo Clawson, hvis Røst vi have hørt, og hvis Vidnesbyrd er blevet givet os. At sende unge Mænd paa Missioner er en udmærket Maade at prøve deres Standhaftighed paa, og det giver dem tillige en Lejlighed til at undersøge og overbevise sig selv om Sandheden eller Falskheden af det, som de have hørt af deres Forældre og Venner. Naar en ung Mand forlader sit Hjem for at gaa til et fremmed Land, ud i en kold og fordomsfuld Verden, uden Pung og Taske, foruden Penge i Lommen til at kjøbe sig Livets Fornødenheder for, og kun har sin Skaber og hans Forjættelser at stole paa, da er han i en udmærket Stilling til at lære at kjende Sandheden af Frelserens Ord, og Sandheden af de Vidnesbyrd, han har hørt af sine Forældre og Venner. Det glæder mig overmaade, at vore unge Mænd have denne Lejlighed, fordi det paavirker dem paa en højst ufejlbarlig og overbevisende Maade om Sandheden af disse Vidnesbyrd, som de have hørt. Naar en Mand Intet har til Føde, naar han ingen Venner har og er en Fremmed i et fremmed Land, vandrende som en Herrens Tjener, har han en god Lejlighed til at lære at kjende, om der er en Gud, og om denne Gud hører og besvarer hans Bønner. Paa denne Maade bliver Tro til Kundskab; thi dersom en Mand beder til Gud om det, som han behøver, og Gud giver ham det, ved han for sig selv, at Gud hører og besvarer Bønner. Det er paa denne Maade, at Kundskab om Evangeliet vedbliver i vore Hjærter og i vore Børns Hjærter, overleveret fra en Generation til en anden, som det har været og bliver nu paa nærværende Tid iblandt de Sidste Dages Hellige. Der er i Dag en Hær af unge Mænd, opvoksede i dette Land, som paa denne Maade have for sig selv prøvet Sandheden af det, om hvilket jeg nu taler. Det var paa denne Maade, at jeg i min Ungdom blev overbevist om, at dette var Herrens

Værk. Jeg troede det, ja, jeg kan sige, jeg vidste, at det var Sandhed, men da jeg var sendt ud som en Missionær, uden Pung og Taske og nødt til at ty til Herren og bede ham om det, jeg behøvede, lærte jeg til min fuldkomne Tilfredshed, at naar jeg behøvede Herrens Velsignelser, var han paa rede Haand til at tildele mig dem i Følge mit Hjertes Ønsker og mine Omstændigheder. Paa denne Maade ere Mænd, som nu ere midaldrende, opvokset med denne Kundskab, og Ungdommen i Dag modtager den samme Kundskab ved de samme Midler og paa den samme Maade, som Herren har bestemt.

Der er to Hensigter at opnaa for Ældsterne, som saaledes paa apostolisk Vis gaa ud uden Pung og Taske. For det Første, lære de for sig selv, at Gud lever, og at han hører og besvarer Bønner; for det Andet, prøve de Verden. Frelseren siger: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og den samme vil bespise Eder og give Eder Penge. Og den, som bespiser Eder, eller klæder Eder, eller giver Eder Penge, skal ingenlunde miste sin Løn; og den, som ikke gjør disse Ting, er ikke min Discipel; paa dette skulle I kjende mine Disciple."

Vi prøve Verden paa denne Maade og prøve, om de ville annamme Herrens Tjenere og afhjælpe deres faa Fornødenheder, naar de vandre omkring og prædike Evangeliet uden Løn og Betaling, men se hen til Herren for den Belønning, han har lovet. Naar en Mand har været borte som Broder Clawson og Broder George Goddard, Broder Clawson to og et halvt Aar, bliver han bekjendt med Herren; han lærer at kjende, at Gud er hans Ven, og siden igjennem hele sit Liv vil han være en trofast Herrens Tjener, dersom han vedbliver at bevare den Kundskab, som han har erholdt. Der er i Dag Hundreder af vore unge Mænd spredte omkring i de forskjellige Arbejdsmarker, erhvervende sig denne Kundskab om Gud; de lære af Erfaring det, som har været lært dem i Theori, og det bliver saa indprægtet i dem, at de aldrig ville glemme det.

Mine Brødre og Søstre! Vi kunne glæde og fryde os overmaade over de Udsigter, som ere foran os. Vi kunne være forhadte, som vore Brødre have bemærket; vi kunne være beløjet og ilde omtalt; men trods alle disse Ting, kunne vi glæde og fryde os, fordi Forfølgelse er den Arv, som Kristus efterlod os og enhver af sine Efterfølgere, medens han var her paa Jorden. Alle, som leve gudeligen i Kristo Jesus, siger Paulus, skulle forfølges. Han sagde ikke, at de kunne blive forfulgte, han sagde det ikke paa en tvivlagtig Maade, men han sagde, de skulle forfølges." Vi have erfaret Sandheden af disse Apostlens Ord. Men trods alt dette, kunne vi alligevel se, hvad Herren gjør for os. Vi have de største Aarsager til at takke og prise Gud. Han velsigner os, som intet andet Folk her paa Jorden er velsignet. Udenfor vort Samfund er der Had og Strid og en Følelse af Vrede imod os. Vi ere hadede af dem, som ikke kjende os. Men indenfor er der Fred, Lykke og Fryd, der er Sandhed, vi vokse og udvikle os; et Folk opvokser i disse Bjærge, som en Gang vil forbause Verden, naar de beskue de herlige Dyder, som Gud udfolder i vor Midte formedelst det evige Evangeliums Lærdomme, som vi have annammet. En Enighed uden Lige i denne Tidsalder eksisterer i vore Setlementer og i alle vore Foreninger fra Nord til Syd, fra Øst til Vest; et Folk, som lever tilsammen i Fred og Kjærlighed, som elsker hverandre med en Inderlighed, udsprungen

af Herren, og som er ukjendt udenfor os; alt dette er Frugterne af Herrens Aand, som er udgydt over os. Folk sige, at dette er Bedrageri, at dette er Frugter af Uvidenhed, og at den Maade, paa hvilken vi ere sammenbundne og omgaas med hverandre i disse Dale, er et Resultat opnaaet ved kloge Hoveders Samvirkning. Et højst vidunderligt Skue er dette: Hvor som helst vi gaa i vore Setlementer, i hvilket som helst Hus vi gaa ind, ville vi, dersom Beboerne ere Sidste Dages Hellige, finde en Freds og Kjærlighedsaand, en Villighed til at gjøre alt muligt for hverandre. Naar vi betragte, hvorledes Folket er vokset i Intelligents, er der for mig noget vidunderligt i det, som Gud gjør for os i denne Retning. Der er intet Samfund paa Jorden i Dag, i hvilket vi ville finde saa mange Mænd, som have rejst, som have omgaaedes med Folk i fremmede Lande, som ere saa bekjendte med Religioner og sociale Skikke og med Historien om Folk i andre Lande, som vi ville finde iblandt de Sidste Dages Hellige. Vi have næsten ikke en Mand af Middelalder, som ikke har været i fremmede Lande, som ikke har gjennemrejst sit eget Fødeland og erhvervet sig en saadan Kundskab om den menneskelige Natur, som ikke kan opnaas under andre Forhold. Jeg kan se Virkningen af dette iblandt os, vi kunne Alle se det, hvor som helst vi gaa. Det ophøjer Folket: det er vel sandt, ikke meget hurtigt, men alligevel paa en saadan Maade, at det er let at se. Vi kunne se Virkningerne paa Folket af disse Erfaringer, som saaledes høstes af vore Ældster ved at rejse og prædike Evangeliet i fremmede Lande. Næsten alle tilbagevendende Missionærer udtale sig, ligesom vore Brødre i denne Eftermiddag. Broder Clawson har sagt, at han er fast bestemt paa fra denne Tid at udføre sin Del til at fremskynde Arbejdet for Menneskenes Forløsning. Naar saadanne Mænd vende tilbage, medbringende Aanden, som de have været i Besiddelse af paa deres Mission, hvilken en Støtte ere de da ikke for deres Biskop, for deres Lærere og for hele Præstedømmet i den Ward, hvor de bo, og den Stav, som de tilhøre, og Virkningerne deraf ere følte igjennem hele Folket, og Resultaterne ere udmærkede; en højere Tilstand udvikler sig, et højere Maal er i Sigte, og Folket ligesom hæves til dette højere Standpunkt.

Dette gaar for sig bestandig, og Virkningerne ere tydelige og allerede følte. De, som rejse igjennem vore Setlementer, se mange Ting, som gjøre Indtryk paa dem, og dette føles mere kraftigt formedelst de modsatte Idéer, som de have, paa Grund af de falske Rygter, der ere udspredte om os. Disse falske Rygter have den gode Virkning i denne Henseende, at naar en Mand hører saa meget om „Mormonisme," er det naturligt, at han gjør sig en Forestilling angaaende den. Dersom han aldrig har set en Mormon, har han en Idé fra hvad han har læst, eller fra hvad der har været ham fortalt, hvad Slags Folk han vil faa at se, naar han kommer iblandt dem. Han kommer tilfældigvis iblandt os. Han opdager, at vi ikke have Horn eller Hestefødder; at vi ikke smykke vor Tale med Eder, og dersom det ikke havde været ham fortalt, at vi vare Mormoner, vilde han aldrig have opdaget det ved noget udvortes Tegn. Naar han kommer ind i vore Byer, ser han i Stedet for Drukkenskab, i Stedet for at høre Gudsbespottelser, i Stedet for at se Alt, som er helligt, bespottet, et Folk, som lever i Fred, og Forskjellen gjør et stort Indtryk paa ham.

„Hvorledes," siger han, „dette er ikke, hvad jeg ventede at se; disse ere ikke de Folk, jeg havde indbildt mig de vare; dette er ikke det Samsund, jeg forventede at se, naar jeg kom til de Sidste Dages Helliges Byer i Utah. Disse falske Rygter have derfor den Virkning at gjøre et mere stærkt Indtryk paa Sindet, hvor Mænd have Lejlighed til at omgaaes med Folket, end det vilde være Tilsældet under andre Forhold. Alligevel, det tager Tid at bortrydde Fordomme af Menneskers Sind. De tænke, at der er Noget skjult, Noget, som er meget daarligt, og som de endnu ikke have opdaget, og denne Idé vedbliver hos dem en lang Tid.

Men, saa sandt som Gud lever, saa sandt ville og vi leve at see disse falske Rygter og falske Indtryk forsvinde, og Dagen er ikke fjærn, da de, som elske god Regjering og Fred, ville vende deres Opmærksomhed til disse Dale, i hvilke vi leve, og til dette Samfund, af hvilket vi udgjøre en Del. Der er Trængsler i Fremtiden, og de ere ikke langt borte. Vi kunne høre en svag Larm deraf, som var det i det Fjærne. Saa vist, som vi leve, vil Tiden komme, da Nød og Elendighed vil ramme de Ugudelige, og vor egen Nation har meget at svare til. De ere ansvarlige for Gjerninger, som ikke let kunne betales. Uskyldigt Blod har plettet Amerikas frie Jordbund. Blodet af en Profet, af en Patriark, og af andre retfærdige Mænd og Kvinder, som have lidt for deres Religion, og for ingen anden Aarsag end den, at de valgte Sandhedens Sag og valgte at forsvare den, levende et rent Levnet, uden Forargelse for Nogen, det vil sige, Nogen, som havde Ret til at forarges; uden at overtræde nogen Lov eller nedtræde menneskelige Rettigheder. De bleve grusomt myrdede, og vi som et Folk bleve med Magt bortdrevne fra Civilisationens Grænser, drevne fra vore Hjem og vore haardt erhvervede Ejendomme, og vor Vej er mærket med vore Folks Blod og Grave fra Civilisationens Grænser til disse Klippebjærge, og det foruden nogen Aarsag, for hvilken vi kunde blive lovligt straffede. Vi levede et rent Levnet, ligesom vi have levet i disse Bjærge. Men Fordomme bleve opvakte; Mænd bleve ophidsede; Pøbelhobe bleve dannede, det blev besluttet, at vi skulde udryddes, og der var ingen Udvej tilbudt os uden den, at overgive os selv til dem og Døden, Mænd, Kvinder og Børn, eller fly det bedste vi kunde, i vor Fattigdom til et fjærnt Land, hvor vi kunde dyrke Gud i Fred overensstemmende med vor Samvittigheds Bydende. Vi valgte det sidste. Vi foretrak Ørkenen med alle dens ukjendte Farer. Vi foretrak at gaa ud iblandt Indianerstammer, med hvem vi vare aldeles ubekjendte, og leve iblandt dem og stole paa deres Barmhjærtighed, endskjøndt de vare vilde, heller end at forblive iblandt civiliserede Folk, som kaldte sig selv Kristne. Vi gjorde det for syv og tredive Aar siden.

Fire og halvtredssindstyve og et halvt Aar ere forløbne, siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret, og i dette Land har Ingen nogensinde været straffet for at have dræbt en „Mormon;" aldrig har Nogen været straffet for at brænde en „Mormons" Hus; aldrig har Nogen været straffet for at deltage i Pøbelvold og for at sammensværge sig for at udrydde „Mormonerne" eller for at ødelægge deres Ejendomme. Og dette tillige i dette Land, som praler af sin Frihed; dette i det herligste Land under Himmelen, det frieste, som nogensinde har eksisteret, med den bedste Regjering, der nogensinde er

indsat ved menneskelig Visdom; dette i det Land, som besidder en Grundlov saa fri, som Gud selv har aabenbaret den; saa fri, at ethvert Menneske kan leve under den uden Besvær, uden at indblande sig i sine Medmenneskers Rettigheder, og hvor der gives en fuldkommen Frihed til at dyrke Gud i Overensstemmelse med Samvittighedens Bydende, og hvor ingen Mand har Ret til at indblande sig eller forhindre Nogen i sin Gudsdyrkelse, for saa vidt den er efter hans Samvittigheds Bydende og ikke hindrer nogen Mand i at nyde sine Rettigheder. Men i dette Land ere Sidste Dages Hellige blevne myrdede uden anden Aarsag end den, at de troede paa Gud, og, at han er en Gud, som aabenbarer sig; og formedelst dette eksisterer Utah i Dag. Formedelst denne Forfølgelses Aand er Utah i Dag et Territorium, og vi som et Folk leve i disse Dale. Dette er et vedvarende Monument for Gud og alle Mennesker om Mænds Grusomhed imod deres Medmennesker. Dette er vor Stilling i Dag.

Ville disse Ting ikke blive erindrede? Jo, de ville, og de ville neddrage en retfærdig Guds Vrede paa Nationen. Ikke for dette alene. Der er andre Ting, og den Tid vil endnu komme, da Folk ville fly for Beskyttelse til det Land, hvor de Hellige bo; thi vi have i Sinde, med vor Guds Bistand, at bevare Frihed, Frihed for enhver Mand, Frihed for enhver Trosbekjendelse, Frihed for enhver Race, hvor som helst vi leve og besidde Magt. Alle Mennesker skulle have lige Frihed med os, de skulle blive beskyttede i enhver menneskelig Rettighed, i Udøvelsen af enhver Tro, som de monne vælge, saa længe som de derved ikke træde deres Medmenneskers Rettigheder under Fødder. Og vi ville opretholde en organiseret Regjeringsform. Andre kunne nedtræde Landets Love; Andre kunne søge at bringe os i Trældom; men vi ville blive fri formedelst vor Guds Hjælp, og vort Land skal blive et frit Land; thi dersom Andre nedtræde Grundloven, ville vi ophøje den og haandhæve den, vi ville indbyde Folkene fra alle Stæder og alle Dele af vort Land til at komme og leve i Fred og Tryghed, beskyttede af den herlige Grundlov og de Principer den indeholder, som Gud inspirerede denne Regjerings Stiftere til at danne.

Derfor siger jeg, mine Brødre og Søstre, lader os føle opmuntrede; lader os dyrke de Dyder, som tilhøre vor Religion; lader os elske hverandre; lader os dyrke Fred, hvor som helst vi ere, og udsprede dets Velsignelser, saa vidt som vor Indflydelse vil tillade.

Maa Gud hjælpe os at udholde alle de Prøver, vi maa blive kaldet til at gjennemgaa, og maa han velsigne Eder, mine Brødre og Søstre, og Alle, som søge at gjøre hans Villie, derom jeg beder i Jesu Navn, Amen.

Brev fra Præsident Joseph F. Smith til Brødrene i Fængsel.

(Sluttet fra Side 32.)

Jeg er stolt af min Forbindelse med Eder i denne ædle Sag, for hvilken I ere agtet værdige til at lide paa Grund af Eders Samvittigheds Overbevisning. „Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Gjen-

vordigheder, naar han lider uretfærdeligen," og jeg takker Eder af mit ganske Hjærte for det urokkelige, mandige og frygtløse Eksempel, som I saa ædelmodigt have sat for Folket og for Verden. Maa vore Fædres Gud for stedse velsigne Eder og Eders Paarørende for den Lydighed, som I, lig Abraham, have udvist mod Herrens Ord og Befalinger og for Eders Troskab mod Eders elskede Familier. Eders Navne ville bevares i Historien til Tidernes Ende og skinne som Lys igjennem alle Evigheder, dersom I blot vedblive trofaste; de ville findes i den herlige Samling af Martyrer og Hellige, som i alle Tidsaldre have lidt for Sandheds Skyld og for Menneskeslægtens Forbedring og Fremadskriden. Eders Børn skulle velsigne Eder fra Slægt til Slægt, og til deres Afkom skal der ingen Ende blive. I, ved Eders Gjerninger, skrive en Historie, til hvilken der i Fremtiden vil blive hentydet, og hvori Eders Navne ville staa som ophøjede Eksempler, medens Eders Forfølgeres ville blive erindrede med Afsky og Foragt. De ville bestandigt bevares i Effigie i et eller andet Rædsels-Kammer, medens Eders Minde vil bevares i Tusinders og Millioners Hjærter. Om de ikke omvende sig, ville deres Navne, tilligemed deres, som pinte og ihjelsloge de gamle Profeter og Hellige, erindres til evig Skjændsel — det vil sige, om deres Navne nogensinde ville blive erindrede. Hvad kan være mere tydeligt end den Kjendsgjerning, at den samme Aand, som paavirkede Herodes og Nero, samt Paverne og Prælaterne i Inkvisitionens Tid — som søgte Jesusbarnets Liv og tilsidst dræbte ham, halshuggede Johannes den Døber, stenede, gjennemsavede, hudstrøge og dræbte Disciplene; pinte, brændte, korsfæstede, plyndrede og myrdede de forrige Dages Hellige og Kristne og tilsidst forfulgte og brændte Kjættere, Reformatorer, Tænkere og Opdagere af sand Videnskab osv. — nu paavirker de Helliges Fjender.

Visseligen, denne samme Aand ulmer i vore Forfølgeres Hjærter, og den tændes i Lue ved Folkenes Skraalen og Lejesvendenes Skinhellighed, der ved den mindste Anledning truer med at bryde ud i Brutalitet, Vold og Raseri mod de værgeløse Hellige; men saa vist som Herren lever, de gjøre Regning uden Vært, om end de føle sig stolte over deres let erholdte Sejr over værgeløse Mennesker, som ingen Modstand gjøre.

De have forglemt at tage i Betragtning, at Himmelens Gud har udrakt sin mægtige Arm for at opbygge Zion og samle sit adspredte Folk fra Jordens fire Hjørner, og han vil fuldbyrde det.

For saa vidt som jeg har haft Lejlighed dertil, har jeg med dyb Interesse betragtet Korsfarernes hurtig tiltagende Ubluhed, Frækhed, Anmasselse og Skamløshed. Jeg har lagt Mærke til Hovedinkvisitorernes Saltomortaler og Krumspring i deres juridiske Kjendelser og deres totale Blindhed og Hensynsløshed overfor det, som er konsekvent, eller overfor Følgerne af deres Handlinger under deres Forsøg paa at opnaa deres Hensigter. Den aabenbare, og mere og mere tydelige Fordom og Partiskhed, som viser sig hos dem alle fra Dommeren til Angiveren, og tusinde andre Ting pege saa klart og tydeligt til det Had og den Ondskab, som er i deres Hjærter, og deres Missions Hovedøjemed, at en vejfarende Mand, om end en Daare, ikke kan misforstaa deres skjændige Hensigter, hvor meget de end søge at tilsløre deres Handlinger med et Skin af Lov og Skjønheden (?) af den moderne Kristendom og Civilisation.

Det er forbausende, at de ikke søge

at dække deres skidne Forspor med noget tættere Stof, end det tynde Flor, som er lavet af deres „hellige Ærbødighed" for og „fromme Hensyn" til fem og halvtredssindstyve Millioners udtrykte Villie, overfor hvilken de have vist sig aldeles hensynsløse; thi ellers vilde de have holdt sig til de Midler; de ovennævnte fem og halvtredssindstyve Millioners Repræsentanter foreskreve dem, til paa en ærlig Maade at udrydde „Kjønsforbrydelser" med. Den Fremgangsmaade, de bruge, kan ikke Andet end skade dem selv og deres Planer, mere end dem, som de forfølge og søge at tilintetgjøre. Frugterne af vort Arbejde indeholde Livets Sæd. For et halvt Aarhundrede have vi baaret Oliegrenen til Verden: „Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed," — „Liv, Frihed og Lighed" og advaret dem om den kommende Vrede. Til Gjengjæld have de behandlet os med Pøbelvold, Haan og Spot, Bagtalelse og Krænkelse, Mordbrand, Plyndring og Mord, med udrustede Armeer og tilsidst med ukonstitutionelle og proskriberende Love, nedrige og æreløse Guvernører, Dommere og Sagsøgere. Men saa vist, som Gud lever, deres Tid vil blive forkortet.

Jeg siger af mit ganske Hjærte: Gud velsigne Eder, en og hver, og belønne Eder hundrede Fold for Alt, I maa lide, og vore Fjender dobbelt for al deres Ondskab. Jeg ærer og respekterer de hellige Principer, for hvilke I stode saa modige for Uretfærdighedens Domstol, og for hvilke I nu sidde fængslede.

Maa Herren hjælpe os at gaa igjennem Ilden usvedne og komme ud derfra rensede og luttrede ligesom Guldet fra Digelen.

Vi glemme Eder ikke i vore Bønner, ej heller forglemme vi vor kjære Frelsers Forskrift, at bede for vore Fjender. Jeg vil overlade til Eder at dømme om disse Bønners forskjellige Indhold. Alle, som ere inden Omraadet af min sociale Kreds, forene sig med mig i hjærtelig Sympati og Kjærlighed for Eder og Eders kjære Familier og hele Israel.

Jeg er i den ny og evige Pagts Baand, nu og stedse, Eders Ven og Broder

Joseph F. Smith.

Nyheder. Fra Cannonville i Utah skrives: Her findes alle Slags Jord, fra Sand til det tungeste Ler. Her avles Hvede, Mais, Havre samt alle Slags Grøntsager; ligeledes Ferskener, Æbler, Blommer, Aprikoser osv., og uden Tvivl vil ogsaa Vinranker trives her. 25 Tdr. Hvede have været avlede paa en Aker Land. Vi have tillige saa godt Græsland, som kan findes i Utah saa vel for Sommer- som Vinterbrug. Passende Materiale til Hegn findes paa en Mils Afstand fra Byen, men Bygningstømmer er syv Mil herfra (engelske Mil). I Cannonville er tilstrækkeligt Land og Vand for et Hundrede Familier mere, og i Escalante 35 Mil længere Øst — er Plads for lige saa mange. Vi ønske, at Folk ville flytte hertil.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Hilsen.

Da det atter er faldet i min Lod at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, bringer jeg herved min Hilsen til de Hellige og Venner.

Jeg fatter tilfulde det store Ansvar, som paahviler mig, og var det ikke for den Bistand, jeg igjennem Guds Aands Virkning haaber at erholde, skulde jeg ønske at drage mig tilbage fra et saa ansvarsfuldt Kald. Jeg er ogsaa forvisset om, at jeg skal erholde mine Brødres velvillige Samvirkning i Alt, som vedkommer Missionens Velfærd. Jeg haaber tillige at gjøre mig de Helliges Tro og Forbønner værdig og derigjennem erholde Kraft og Styrke til retteligen at varetage alle de mig paahvilende Pligter.

Vor Mission er, i Ord og Gjerning at prædike Jesu Kristi Evangelium til vore Medmennesker, at bringe Fredens Budskab til dem, som ere bundne i Syndens Lænker, at oplyse dem, som ere i Mørke, trøste de Bedrøvede, raade de Vildraadige og velsigne Alle, som ville lytte til vort Budskab. Evangeliets Principer ere simple og letfattelige, saa at selv de mest Ulærde kunne fatte dem. Medens Verden raaber Bedrageri, gaa Israels Ældster frem og modbevise i Sagtmodighed, men med Bestemthed, de falske Beskyldninger, som anføres mod de Sidste Dages Hellige.

Verdens Opmærksomhed er henvendt paa os, og de Hellige bør vise i Ord og Vandel, at Evangeliet har gjort dem til bedre Mænd og Kvinder.

Alle de Hellige skulle gjøre deres Bedste i at udsprede det trykte Ord; thi derigjennem bliver Sandhedens Sag fremmet og Vidnesbyrdet givet paa Steder, hvor Ældsterne ikke kunne komme, og det er os befalet, at hvor vi ikke kunne forkynde Ordet, skulle vi sende det.

Min værdige Forgjænger, Ældste A. H. Lund, kan med Tilfredshed vende tilbage til sit Hjem i Bjærgenes Dale. Hans Arbejde her har været højligen tilfredsstillende, baade for hans Foresatte og for hans Undergivne, og han vil savnes af Alle, som have lært ham at kjende. Vort Ønske er, at han maa have en lykkelig og behagelig Rejse til sit Hjem.

I Haabet om, at Herren vil krone vore ringe Bestræbelser med Fremgang, forbliver jeg Eders ringe Tjener i Kristo

N. C. Flygare.

Ankomst og Afrejse. Præsident N. C. Flygare ankom hertil den 14de Oktober efter en behagelig Rejse over Land og Vand. Han forlod sit Hjem i Ogden den 22de September, opholdt sig fire Dage i Ny York og to i Hamborg og gjorde saaledes Rejsen imellem Ogden og Kjøbenhavn paa sytten Dage.

Præsident A. H. Lund afrejste herfra om Aftenen den 19de Oktober. Han vil rejse over Kiel og Hamborg og vil rejse sammen med de Hellige, som forlade

Liverpool den 24de Oktober. Maa Herrens Velsignelser følge ham over Land og Vand, og maa Herren bevare enhver trofast Mand og Kvinde paa deres Rejse til Zions Land, at de lykkelig og vel maa naa deres Bestemmelsessted i Bjærgenes Dale.

Korrespondance.

Aarhus den 12te Oktober 1885.

Da det atter er mig forundt at forlade mit Fødeland, formodentlig for sidste Gang, efter som min fremrykkede Alder vil blive taget i Betragtning af Apostlerne, som ere dem, der kalde og udsende til Jordens Nationer saadanne, som de anse for passende og skikkede for denne Del af Herrens Gjærning, saa føler jeg mig tilskyndet til at skrive nogle Linier til de Hellige, som endnu ere tilbage i Babylon.

I Dag, den 12te Oktober, er det 35 Aar, siden jeg modtog det aaroniske Præstedømme i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og fra den Tid begyndte min Virksomhed for denne store og vigtige Gjerning, som Herren har begyndt paa Jorden. Jeg følte Ansvarligheden, som blev mig paalagt, og det var ved Tro og Bøn og i Hjærtets Ydmyghed, at jeg arbejdede iblandt en vantro og formørket Slægt, som var indhyllet i Tradition og Uvidenhed. Jeg udholdt Forfølgelse og Mishandling og undslap med Nød mine Forfølgere, som svor, at de vilde tage mit Liv. Under denne Forfølgelse bleve Mange indlemmede i Guds Menighed, og jeg døbte Mange, som siden have glædet sig iblandt Guds Folk i Bjærgenes Dale.

Jeg blev, af Apostel Erastus Snow, kaldet til at arbejde for Evangeliets Udbredelse i Jylland, hvor jeg virkede i lidt over to Aar. Jeg havde den Glæde at bringe mine Forældre, tilligemed to Brødre og to Søstre, i Kirken, og vi emigrerede Alle til Zion i Aaret 1852. Jeg var gift, og min Hustru annammede ligeledes Frelsens Budskab og har staaet trofast i Evangeliet ved min Side indtil denne Dag. Paa denne vor Rejse til Zion vare vi 11 Uger paa Atlanterhavet og derefter 13 Uger paa en lang og møjsommelig Rejse over en øde og ubeboet Ørk, hvor vi savnede mange af de Bekvemmeligheder, som vi tilforn vare vante til, og det var alene ved Troen paa Herrens Forjættelser og ved hans Aands Bistand, at vi vare i Stand til at opholde vort Mod. Vi ankom til Saltsøstaden den 30te September 1853, hvor mine Øjne for første Gang skuede den Guds Profet, Brigham Young, og de Følelser, som gjennemstrømmede mig, da jeg tog ham i Haanden og hilste paa ham, kunne ikke beskrives, ejheller udtales med Ord. Jeg vidste, at han var kaldet af Herren, og den Hellig-Aand vidnede i mit Hjærte, at jeg havde opnaaet mit Ønske, at se en levende Guds Profet.

To Aar derefter blev jeg kaldet til at gaa paa Mission til de forenede Stater, hvor jeg arbejdede i to Aar og saa Værket trives og havde mange Beviser paa dets guddommelige Sandhed.

Jeg rejste tilbage som Leder for et Kompagni af skandinaviske Hellige, som rejste over Ørkenen med Haandkarrer og trak selv Alt, som de medbragte af Proviant, Klæder osv. Vi vadede over Bække og Floder, steg over høje Bjærge

og rejste paa tilsyneladende ufremkommelige Veje, og havde Herren ikke været med os, vilde denne Rejse have været en Umulighed. Vi hvilede ikke to Nætter paa en Lejrplads, men ilede fremad, saa hurtig det var os muligt, for at naa vort Bestemmelsessted, før Vinterens Kulde skulde begynde og Sne falde i Bjærgkløfterne og gjøre dem ufremkommelige. Vi prøvede Savn paa Levnetsmidler, og Mangel paa Pleje i Sygdom var Aarsag til flere Dødsfald. Under saadanne Omstændigheder vare vi ydmyge, og vore Hjærter vare opløftede i Bøn til Israels mægtige Gud, og han hørte vore Bønner. Vore Søstre fødte deres Børn uden Smerter, og vore gamle Mænd trak ikke alene deres Haandkarrer med Proviant, men ofte maatte de tillige trække deres Hustruer og Børn, og jeg har aldrig set større Beviser paa Herrens Velsignelser og Kraft end paa denne lange og med saa mange Farer forbundne Rejse. Vi ankom til Saltsøstaden den 13de September, til Dels uden Strømper og Sko, og ikke mange flere Klæder end vi havde paa Kroppen, men fuld af Glæde og Taknemmelighed til Herren, som havde ført os lykkelig og vel hjem. Jeg modtog den Belønning, at Brigham Young udtalte Velsignelser paa mit Hoved, som siden have fulgt mig igjennem Livet.

Den 6te April 1865 blev jeg kaldet til at gaa til Danmark at prædike Evangeliet og blev ved min Ankomst dertil beskikket af Præsident Widerborg til omrejsende Ældste i Jylland. Det var forskjelligt i de Dage, fra hvad det er nu. Vi havde Lejlighed til at afholde Forsamling overalt; Mange bleve døbte og hjalp til at opholde Herrens Tjener med Føde og Klæder, Værket havde stor Fremgang, og vi havde megen Glæde i vort Arbejde.

I 1884 blev jeg atter kaldet til at gaa til mit Fødeland for endnu en Gang at opløfte min Røst i mine Barndoms Egne; men hvilken Forandring jeg har fundet! Dette er ikke længer det fredelige lille Danmark, men et Land, hvor Strid, Kiv og Uenighed, Synd og Ugudelighed hersker overalt. Folks Hjærter ere forhærdede og uimodtagelige for sand Religion, og de Sendebud, som ere sendte hertil for at forkynde Frelsens Plan og gjøre Menneskene Godt, er Regjeringen i Færd med at bortvise fra deres eget Fødeland. Paulus har forstaaet Tiden rigtig, i hvilken vi leve, naar han siger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“ Saadan en Tid finde vi nu, og vi vide derfor, at det er denne Tid, som Herren kalder de sidste Dage, og min Bøn har bestandig været, siden jeg kom til Danmark, at Vejen maa blive aabnet for de fattige og trofaste Hellige, at de kunne blive samlede med Guds Folk i Bjærgenes Dale og blive delagtige i de Velsignelser, som Herren skjænker til alle Trofaste. Jeg har i min Svaghed bestræbt mig for at forkynde Sandheden, som den er aabenbaret fra Himmelen. Hvormeget Godt jeg har udrettet, ved jeg ikke, men jeg har den Glæde, at mine Brødre, som ere stillede over mig, ere tilfredse med mit Arbejde og har følt til at afløse mig og lade mig gaa tilbage til mit elskelige Hjem. Jeg har under mit Ophold her erholdt

en Del af mine Slægtregistre, hvilket er en stor Glæde for mig; thi der var vel neppe nogen Anden, der kunde have udført dette saa vel, da mit Bekjendtskab i min Fødeegn var mig en stor Hjælp i dette Arbejde.

Jeg er inderlig taknemmelig til de Hellige i Aarhus Konference, og især i Aarhus Gren, for den Agtelse, de have bevist mig, og den Understøttelse, som jeg har modtaget i at blive bespist i deres Huse, og de ville en Gang høre udtalt af Herren: „Hvad I have gjort imod en af disse af mine mindste Tjenere, det have I gjort imod mig." Min eneste Bekymring ved at forlade gamle Danmark er, at efterlade saa mange af mine Søskende tilbage i Babylons Trængsel; men jeg har den Overbevisning, at om de ere trofaste, ville de snart følge efter. Mine Tanker ville ofte fare tilbage over Havets mægtige Dyb til disse, i hvis Selskab jeg har nydt mine største Glæder under mit korte Ophold i mit Fødeland, og mine Bønner skulle vedblive for Eder, at vi snart maa gjenforenes i Zions fredelige Dale.

Jeg takker mine Brødre, og især Præs. Lund, for deres udviste Kjærlighed imod mig. Jeg beder Gud i Himmelen, at han vil aabne Vejen for alle trofaste Hellige, at de maa blive befriede fra de Farer, som true Nationerne; thi der vil blive Sorg og Nød, Ufred og Blodsudgydelse overalt paa Jorden.

Denne Nation har begyndt at bortvise Herrens Sendebud fra Landet og derved forhindre Herrens Gjerning, og Herren har sagt: „Ve over det Hus eller den By, som forkaster Eder og Eders Vidnesbyrd," hvormeget mere da et Land, som foretager sig en saadan Handling; men Alt er i Herrens Haand, og han vil betale Enhver efter sine Gjerninger. Kjære Søskende, jeg byder Eder Alle mit kjærlige og sidste Farvel, indtil vi atter samles og gjenses i Zions Hjem.

Eders Broder og Medarbejder i Kristi Evangelium

Chr. Christiansen.

Visdomsordet.

Det kunde maaske være gavnligt at henlede de Helliges Opmærksomhed paa dette vigtige og interessante Princip i vor hellige Religion, hvilket var givet til de Hellige ved Seeren Joseph Smith, i Kirtland, Ohio, den 27de Februar, 1833. Det var givet, „ikke som Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring og Visdomsord, der fremviser Guds Orden og Villie angaaende alle Helliges timelige Frelse i de sidste Dage; givet som en Regel med Forjættelse, afpasset efter de Svages og Svagestes Forfatning blandt alle Hellige, som ere eller kunne kaldes Hellige."

Det vil saaledes ses, at i Begyndelsen var „Visdomsordet" ikke givet som Befaling, men senere forkyndte Profeten Brigham Young, at Tiden var kommet, da Herren fordrede ubetinget Lydighed til dette Princip, og at de Hellige ikke længere vilde være retfærdiggjorte i at vise Ulydighed derimod, formedelst den milde Maade, paa hvilket det først var givet til Kirken.

I de senere Aar have de Hellige i Zion gjort store Fremskridt i Henseende til at holde Visdomsordet, og af saadan Vigtighed er det nu betragtet af Kirkens ledende Autoriteter, at ved Indlemmelse

i, og Organisationen af de Halvfjerdssindstyves Kvorummer, og i at ordinere Mænd til at indtage ansvarsfulde Stillinger, er det blevet betragtet som en nødvendig Egenskab i disse, saaledes ordinerede, at de nøjagtigen overholde Visdomsordet overensstemmende med dets Aand og Betydning.

Der er nogle Sidste Dages Hellige, som ikke synes at finde Behag i nogen Hentydning til dette Princip, og i saadanne Tilfælde vil det ofte vise sig, at denne Uvillie til at høre derom hidrører fra en Bevidsthed om, at de ikke selv overholde denne Befaling saa nøje, som de burde. Størsteparten af os har maaske haft Erfaringer af denne Slags Følsomhed, især i vor Barndom, og kun faa af os overvinde den aldeles. En Afhandling om de Pligter, som vi udføre med nogenlunde Flid, er ofte mere behagelig for Øret, end en, i hvilken uopfyldte Pligter ere omtalte, og hvorved Samvittigheden siger os med en Røst, som vi hverken kunne neddysse eller misforstaa: „Du er Manden."

Der er atter Andre, som til Dels overholde „Visdomsordet" og tilsyneladende nyde megen Tilfredshed ved den Idé, at den Del, som de overholde, er den mest vigtige, og at det Andet er ikke af megen Betydenhed. For Eksempel: De, som bruge Tobak, ville føle sig meget stolte, fordi de ikke bruge stærke Drikke, og Nogle, som ikke have overvundet Brugen af The eller Kaffe, ville søge at tilfredsstille sig selv med den Tanke, at de bruge hverken stærke Drikke eller Tobak.

Det er muligt, at vi kunne lade denne Idé lede os til en saadan Længde, at vi ville aldeles dække vore egne Overtrædelser af „Visdomsordet" med en falsk Barmhjærtigheds Kaabe og tale ivrigt imod vore Naboers, som maaske ere af en Smule forskjellig Beskaffenhed fra vore egne. Saaledes overdreven kan denne Fejl kun kaldes Hykleri, en af de styggeste og mest uforsvarlige af menneskelige Svagheder. Maaske nogle af de Sidste Dages Hellige, som ere i Adspredelsen, tænke, at det vil være tids nok for dem at holde „Visdomsordet," naar de komme hjem til Zion, og at de ikke endnu ville bekymre sig om saadanne Ting. Dette er en mild Form af den bedragende Indflydelse, som bevæger Mange til at opsætte Omvendelse til deres Dødsdag. Det er en Forhalingsaand, som forleder os til at opsætte Udførelsen af i Dags Pligter til den Dag i Morgen, som maaske aldrig vil oprinde for os. Udsatte Pligter lig udsat Gjæld, blive formedelst Renter bestandig større. En Uges Arbejde kan let udføres, naar enhver Dags Pligt bliver udført i rette Tid; men dersom de Alle blive opsatte til Løverdag, vil Søndagen finde dem ufuldendte. Det er ligesaa ufornuftigt at udsætte Lydighed til „Visdomsordet" til en anden Gang, som det vil være at opsætte at blive døbte til vore Synders Forladelse, efterat vi ere overbeviste om dets Nødvendighed.

Vaner ere stærke, og Nogle ere blevne saa vante til Brugen af Ting, som ere forbudte i „Visdomsordet," at de maaske tænke, at det vilde dræbe dem, om de skulde ophøre med Brugen deraf. Folk dø imidlertid sjælden af denne Aarsag. Som offentlige Journalister have vi endnu den første Gang at berette, at denne eller hin Broder døde, fordi han lod være med at bruge Kaffe, The eller Tobak, eller fordi han gjorde Noget, som „Visdomsordet" fordrede. Dersom Nogen er død af denne Aarsag, da maa man tilstaa, at han døde for en god Sag. Det kan være meget haardt at undvære disse Ting, indtil Legemet bliver vant

dertil, men Tro vil styrke os til at udholde det, og Død er en meget usandsynlig Følge.

Vi have kjendt nogle udmærkede gode Folk, som have forsikret os, at deres Natur var forskjellig fra Andres; og medens „Visdomsordet" var meget passende for Folk i Almindelighed, vare de af en saadan Natur, at lidt The og Kaffe, eller lidt Tobak, eller lidt af en eller anden Ting var ligesaa nødvendig for dem, som Vin var for Timothæi Mave. Vi have altid frygtet for, at saadanne Folk bedrage sig selv, i det de antage en forvænt Appetit for Naturens retmæssige Krav. Det er mærkværdigt, hvor let Folk lade sig bedrage, naar deres Tilbøjeligheder derved kunne tilfredsstilles, og et af de mærkeligste Bedragerier er, naar Folk bedrage sig selv.

Vi have kjendt Nogle, som tilsyneladende havde faaet sig selv til at tro, og som de ligeledes ønskede Andre skulde tro, at det ikke var nogen Synd for dem at drikke lidt The eller Kaffe, eftersom det, de drak, var saa tyndt, at det ingen Skade kunde gjøre, medens en nøje og upartisk Undersøgelse vilde have vist, at deres Drikkevarer vare stærke nok til at bære et Æg eller til at garve Læder i.

Der er mange gode Aarsager, hvorfor vi skulde holde „Visdomsordet." Hvad Økonomi angaar, er det ikke af liden Betydenhed, da disse Ting, som „Visdomsordet" forbyder, ere blandt de dyreste, vi kjøbe, og de Penge, vi anvende dertil, kunde gjøre meget til de Helliges Udfrielse fra Babylon. De Tilsætninger, som bruges i Sammensætningen af disse forbudne Varer, ere ofte mere farlige end selve de oprindelige Stoffer. Denne Forfalskning har mere end almindelig Betydenhed for os, naar vi læse, hvad Herren siger i „Visdomsordet": „Paa Grund af Ondt og Rænker, som ere og ville være i ondskabsfulde Menneskers Hjærter i de sidste Dage, har jeg advaret Eder og advarer Eder forud ved at give Eder dette Visdomsord ved Aabenbarelse." Hvor let kunne onde og hadefulde Mænd blande Gift i saadanne Varer som The og Kaffe og derved dræbe mange Mennesker, som bruge disse Ting, og vi kunne være forvissede om, at onde Menneskers Had mod Herrens Folk vil tiltage, indtil deres Fjender ikke ville have de mindste Skrupler over at bruge hvilke som helst Midler til deres Udryddelse. Der er en Forjættelse forbunden med Evangeliet, hvilket er et af de Tegn, som følge sande Troende, at om de drikke nogen dødelig Gift, skal det ikke skade dem; men dersom denne dødelige Gift skulde være i saadanne Ting, som Herren har forbudt de Sidste Dages Hellige, tro vi neppe, at de kunne have Krav paa Undtagelse fra Følgerne af at nyde deraf.

Den sidste Del af „Visdomsordet" giver andre vægtige Aarsager, hvorfor de Hellige skulle adlyde dets Forskrifter. De ere som følger: „Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Marv for deres Ben, og finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive matte, og jeg, Herren giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem, Amen."

Det er ikke vor Hensigt at skrive vidtløftig om disse herlige Forjættelser. De Hellige kunne overveje dem, enten det er værd eller ej at gjøre en Anstrængelse for at opnaa saadanne uskatterlige Velsignelser. Vi kunne sige til Alle, der er ved dette, endnu en Ting, som er højere og over alle disse, og som

enhver sand Sidste Dags Hellig vil forstaa og anerkjende. Lydigheden til „Visdomsordet" er en Befaling fra vor himmelske Fader. Dersom der ingen specielle Velsignelser var forbunden dermed, vilde Pligten at vise Lydighed alligevel hvile paa os. Lykkelig er den Mand og Kvinde, som kan ofre paa Pligtens Alter enhver Lidenskab, Attraa og egenkjærligt Begjær, og som til enhver af Herrens Befalinger vil sige lig Frelseren: „Ikke min Villie ske, men din." Mill. Star.

Konferencemøde i Aalborg.

Mødet tog sin Begyndelse den 24de Oktober Kl. 8 om Aftenen.

Tilstede vare følgende Brødre fra Zion: Præsidenten over den skandinaviske Mission N. C. Flygare, Ældsterne S. C. Nielsen, C. Nielsen, P. C. Jensen og T. R. Schrøder, det lokale Præstedømme, og en Del Hellige.

Efter at Mødet var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Ældste P. C. Jensen og aflagde sin Rapport. Han følte vel i Evangeliets Tjeneste, han havde besøgt en Del af de Hellige paa Landet og nogle Fremmede. Der var kun faa Arbejdere, og følgelig var der ikke blevet udført meget.

Ældste T. R. Schrøder sagde, at han glædede sig ved at arbejde for Herrens Sag, han havde i den sidste Tid besøgt mange af sine Slægtninge, som han aldrig før havde set, og baaret sit Vidnesbyrd for dem.

Ældste P. C. Larsen fra Sæby Gren sagde, at Tilstanden var nogenlunde god iblandt de Hellige der. Paa Grund af Forfølgelse var der for Tiden ingen Zionsældster i den Gren.

Ældste C. Nielsen fremstod og sagde, at saa vidt det var ham bekjendt, var Tilstanden god iblandt de Hellige i Hjørring Gren, hvor han havde arbejdet for en Tid siden. Han følte vel for de Hellige i Aalborg Gren, hvor han nu arbejdede, og sagde, at han havde fundet oprigtige og trofaste Hellige overalt.

Ældste S. C. Nielsen bragte en venlig Hilsen til Søskende fra de Hellige i Kjøbenhavn, han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og paapegede Nødvendigheden af at leve vor Religion og staa dem bi, som ere satte over os.

Præs. N. C. Flygare fremstod og sagde, at det var 6½ Aar, siden han sidst var til Konferencemøde i Aalborg. Store Forandringer vare skete siden den Tid; den Gang var dette Lokale fyldt med Tilhørere, af hvilke en stor Del er gaaet hjem til Zion, men han troede, at der endnu fandtes oprigtige Mennesker, som vilde høre og annamme Jesu Kristi Evangelium. Han bød de Hellige at leve deres Religion; thi Gjerninger tale højere end Ord; han gav mange ypperlige Formaninger til de Hellige og nedbad Herrens Velsignelse over dette vort Møde. Taksigelse af Ældste C. Nielsen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efter Sang og Bøn fremstod Ældste C. Nielsen og talede til Forsamlingen. Han glædede sig ved at være sammen med saa mange Hellige og bar sit Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage; han omtalte den Forfølgelse, som altid har fulgt Herrens Folk.

Ældste S. C. Nielsen holdt en længere Tale og fremlagde Evangeliets Principer paa en tydelig Maade og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

Kl. 2. Eftermiddag fortsattes Mødet.

Efter Uddelingen af den hellige Nadvere fremstod Forstanderen fra Frederikshavns Gren og aflagde Rapport over samme. Ikke meget var blevet udført igjennem Sommeren, men han haabede, Vinteren vilde give bedre Frugter. Ældste C. Nielsen oplæste en statistisk Rapport over hele Konferencen, hvoraf fremgik, at der i Konferencen var 4 Halvfjerdsindstyve, 12 Ældster, 10 Præster, 15 Lærere, 4 Diakoner og 231 Medlemmer, ialt 276. Der var siden April bleven døbt 43, emigreret 143, udelukt 5, 115 holder „Skandinaviens Stjerne," 10 „Ungdommens Raadgiver". Ældste S. C. Nielsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. S. C. Nielsen blev foreslaaet og beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Præs. N. C. Flygare fremstod og bragte en venlig Hilsen fra de Hellige i Zion. Han udtalte sin Tilfredshed med de Rapporter, som vare blevne aflagte, opmuntrede til Trofasthed og til at opholde de Mænd, som vare stillede over os, og for hvilke vi have oprakt vore Hænder. Han omtalede vor Forudtilværelse og den Tilværelse, som vi nu have paa Jorden, og hentydede til de Straffedomme, som snarligen ville ramme Nationerne; sammenlignede de forrige Dages Hellige med de Hellige i vor Tid, og viste, at det ikke er de Vise eller de Rige i nogen Tidsalder, som adlyde Kristi Evangelium, men tvertimod de Fattige og Ringe af Verden.

Om Aftenen Kl. 7 fortsattes Konferencen.

Efter at nogle af Brødrene vare blevne beskikkede til at arbejde i forskjellige Arbejdsmarker, blev Tiden afbenyttet af Ældste T. R. Schrøder, Præs. S. C. Nielsen og Præs. Flygare, og en Mængde gode Lærdomme og Formaninger bleve givne, efter hvilket Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste P. C. Jensen.

C. J. C. Jensen,
Skriver.

Korrespondance.

Liverpool den 20de Oktober 1885.

Præs N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Nogle faa Linier om vor Rejse ville vistnok interessere Dem og de Hellige i Skandinavien, og jeg sender Dem derfor denne korte Beretning.

Strax efter, at vi havde forladt Kjøbenhavn, begave de Fleste sig til Sengs, og med Undtagelse af Nogle, som ikke kunde taale Sølugten, tilbragte vi Natten i rolig Søvn og Hvile. Næste Morgen organiseredes Selskabet saaledes, at der holdtes Bøn Morgen og Aften paa tre Steder i Emigranternes Kahyt og ligeledes i Missionærernes.

Vejret var meget gunstigt, og vi havde en sjælden god og rolig Sejlads. Vi ankom til Hull tidlig Søndag Morgen. Formedelst Ebbe maatte vi vente til Middag, før vi kunde komme i Havnen.

Henimod Aften fik vi Lov til at gaa i Land for at se os om, men laa ombord til Mandag Morgen.

Alt vort Rejsetøj blev aabnet og efterset af Toldvæsenet, før det kunde besørges videre frem, og dette foraarsagede nogen Ulempe med nogle af Kufferterne, men omsider fik vi dem snøret igjen og kom med Toget til Liverpool, hvor vi ankom midt paa Eftermiddagen efter en 5 Timers Kjørsel paa Jernbanen.

Vi bleve af en Hr. Peterson ført til hans Hotel, hvor vi i Følge forudgjort Bestemmelse bleve indlogerede for nogle Dage, fik varm Mad og gode Senge. Selskabet har under Rejsen hertil mødt en venlig Behandling baade paa Sø og Land, og vi føle os takskyldige til Hr. Smith, Dampskibet Bravos Kaptain, saavelsom til Mandskabet i det hele taget for deres Venlighed og Omsorg for os.

Vort Rejsetøj er, saa vidt jeg ved, i Orden, med Undtagelse af noget Sengetøj, der ikke bar noget Navn eller Anvisning. Vi haabe, at dette vil blive ordnet straks.

Ved et Besøg paa Kontoret i 42 Islington fandt vi Præsident Wells og de andre Brødre, som arbejde der, ved god Helsen.

Med et inderligt Ønske for de Helliges Velværen i Skandinavien og med mange Erindringer om deres Velvillie imod os som Missionærer tegner jeg mig

Deres Broder og Medtjener
Frederick Christensen.

Senere. — Ombord paa Dampskibet „Nevada" den 25de Oktober.

Siden jeg sidst skrev til Dem, ere vi komne lidt længere frem paa vor Rejse. Præs. A. H. Lund ankom lykkelig og vel til Liverpool Torsdagen den 22de. De Hellige glæde sig ved at have hans Selskab som deres Fører og Leder paa Rejsen. Vi forlode Hotellet den 23de om Eftermiddagen og bleve samme Aften indskibede paa Dampskibet „Nevada," hvor vi næste Morgen bleve organiserede af Præs. Wells. Præs. A. H. Lund blev beskikket til Selskabets Leder med Brødrene C. J. Arthur og S. R. Bennion som hans Raadgivere. Ældste F. Christensen blev beskikket til at have Opsyn med de skandinaviske Hellige med H. D. Petterson og J. Olsen som hans Medhjælpere. Om Aftenen blev Selskabet samlet og Opsynsmænd indsatte til at paase, at der holdtes Bøn Morgen og Aften og paa andre Maader hjælpe de Hellige. Skibet har 433 Passagerer ombord og en Besætning paa en 91 Mand. I alt 524 Sjæle. Af disse ere omtrent 300 Sidste Dages Hellige, hvoriblandt 26 hjemvendende Missionærer. Vi forlode Liverpool i Aftes under en stærk Modvind, som dog lagde sig ud paa Natten, og vi havde derefter en rolig Sejlads. De Hellige opføre sig udmærket godt og ere villige til at rette sig efter Brødrenes Raad. Vi forvente at naa Queenstown i Eftermiddag Kl. 3. F. C.

Emigrationen. Om Aftenen den 15de Oktober forlod Dampskibet „Bravo" Kjøbenhavn med 112 Hellige og 8 hjemvendende Missionærer. Ældste F. Christensen fra Skandinaviens Stjernes Kontor beskikkedes til Selskabets Leder.

7 Hellige fra Norge og en Missionær, C. Andersen, ville forene sig med ovennævnte Selskab i Liverpool.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.